

גירת צידון של יחידת הקישור ללבנון. זהו התואר הרישמי של סא"ל סמי מוצפי, שהוא למעשה מושל צבאי של צידון (ראה הנדון). האיש יושב במיתקן המשמש גם כמיפקדה של כוחות סער חדאר.

מוצפי הכניס אותנו לחדר מרווח. על קיר אחד היתה תלויה מפת תכלית גדולה של לבנון. על הקיר שמאחוריו היתה מפה צה"לית מפורטת של הקו החדש בלבנון, עם סימונים ושמות קוד. על השולחן הגדול היה מונח שלט מתכת ציבעוני של אש"ף, שנלקח כנראה מאחד המישרדים בצידון, ומתחת לזה היה מקופל יפה רגל פלסטיני גדול.

סא"ל מוצפי ישב בראש השולחן ואנחנו סביבו. תוך דקות ספורות נכנסה חיילת צעירה כשבידה מגש גדול של ספילייתה. באיזור זה, הבטחה, יכול צה"ל להחזיק גם חיילות שיגישו קפה למפקדים. כצפון, בצידון, אין מחזיקים חיילות. זה מסוכן מדי.

משם המשכנו לכיוון צידון, בשיירה של שלוש מכוניות, עם שישה קנים ושני מכשירי קשר. ג'פרי היה קצין הליווי שלנו. הוא ישב כמושב הקידמי של המכונית, וברק כל הזמן שנהיה בקשר עין עם שתי המכוניות האחרות, כרגע שחצינו את הליטאני נכנס ג'ף למצב של עירנות מוגברת ומתח. הוא החזיק את הרובה שלו חזק בין הרגליים, כשהאצבע כמעט על ההדק. הוא ביקש לפתוח את כל החלונות במכונית והמעייט כריבורים.

השיא היה כשהיינו צריכים לעבור את נבטיה. אז הוא נכנס לדריכות אמיתית. הכביש הראשי לצידון עובר במרכז העיר ובשוק. לא פעם נתקלו שם כלירכב של צה"ל במיטעני צד, וג'ף היה מודאג.

נבטיה, עיר שיעית מכוורת למדי, בנוייה בטון אפור עם מעט עצים וירק, המתה אנשים. השוק היה מוצף בסחורות, חלקן בודאי ישראליות. התנועה ברחוב הראשי היתה גדולה, וג'ף בחץ כל זוג עיניים שהופנו לעברנו. הוא נשם לרווחה כשיצאנו סוף-סוף מהעיר לכיוון מערב.

הד של ריקנות

הגענו לצידון ושם לקחו אותו קודם כל לבניין המישל הצבאי, בניין המוקף כולו גדרות תיל ושהכניסה אליו אפשרית מכיוון אחד בלבד, דרך נודקה של ש.ג. ומחסום כרול.

חצר-הבניין היתה ריקה מרכבים. חיילים נימעט ולא נראו מסתובבים בשטח. נוכרתי כביקור שלי במקום זה לפני שנה, או המה המקום אנשים. חיילים מכל החילות, כמעט, הסתובבו בחצר הגדולה. ג'פים צבאיים וקומנדקרים נכנסו ויצאו מבעד לשער. פועלים מקומיים עסקו בנקיון והובילו את הובל. תושבים אוחזים של צידון נכנסו ויצאו מן הבניין. המקום נראה אז שוקק חיים.

נראה שצה"ל מחזיק שם כיום מינימום אנשים, המינימום הדרוש כדי לתפעל את המיתקן. כל השאר עברו דרומה, למיפקדה הראשית במרג'עיון. כפתח הכניסה לבניין ישנו שלט גדול: רובר צה"ל. אנחנו הובלנו פנימה אל קצין דוכר-צה"ל שבמקום, דרך מיסדרונות ארוכים וריקים.

שם, כאחד החדרים, התחיל בידור יסורי מה בדיקת רוצה כל אחד מהעיתונאים לעשות בצידון. אנחנו רצינו לנסוע לגשר האולי ולמחנה הפליטים עין-אל-חילוה. האחרים רצו לדבר עם ראשהעיר של צידון ועם מנהל-הנמל.

כאן התחילו הצרות. מוכן שלא ניתן לנו לנסוע לבדנו לעין-אל-חילוה. למסע כזה דרושות שתי מכוניות לפחות, וכמה קנים. החלט שניסע קודם כל בשיירה לראשהעיר, ואחר כך ינסה רני, קצין העיתונות, לסדר לנו רכב ליווי.

נסענו לעיריה. בנייר-ענק, שהכניסה הראשית אליו סגורה. נכנסנו מהפתח האחורי. שם ישבו כמה בחורים (חמשך בעמוד 62)

בשעה ש־38 העצירים העומדים להשתחרר מסתכלים בהם מרחוק ומאחזים בסבלנות

אחרי שנה ורבע בני מישפחה נרגשים (מימין). עמדו וחיכו לעצירים שיצאו. משמאל: בחור ששחרר זה עתה, אחרי שנה ורבע, מניף את בנו הקטן באוויר.

